

Kunstwerk v/d week

LEVI VAN VELUW IN THE DEPTHS OF MEMORY

Alice in Wonderland door Anthony Browne.

Evenbeeld of zelfportret

In the Depths of Memory van Levi van Veluw verbeeldt de scheppingsdrift van de kunstenaar, en zijn sisyfuser arbeid.

Door **Janna Reinsma**

De installatie *In the Depths of Memory*, te zien vanaf een sleutelgat.

Foto Michèle Margot

In een ogenschijnlijk oneindige tunnelschacht staan ze overal om je heen, de gekleide koppen van kunstenaar Levi van Veluw, gevormd naar zijn evenbeeld. Als ze zouden kunnen kijken, zouden ze je aanstaren. Alleen: ogen hebben ze niet. De installatie, nu te zien in galerie Ron Mandos in Amsterdam, heeft iets weg van een droomachtig, doods depot vol mallen of klonen.

Een bij de installatie behorende video is een soort oorsprongsmythe van hoe de koppen zijn ontstaan. Met een harde klap valt een klomp klei uit de lucht, bâm, op een houten werkvlak. Op het ritme van zijn versnelde hartenklop begint Levi van Veluw, of een door hem gespeelde hoofdpersoon, de klei te boetseren. Rusteloos, koortsachtig, steeds sneller werkt hij eraan, totdat hij uiteindelijk zijn evenbeeld heeft gecreëerd.

Hij zet het naast andere identieke exemplaren in de kast, als zijn oog

valt op een nog lege plank. Dan klinkt een klap: een nieuw stuk klei knalt neer, de maker schrikt, alles begint van voren af aan. Geen rust, geen voldoening, maar voort, voort, voort.

De installatie en de video vormen samen een prachtige verbeelding van scheppingsdrift. Van Veluw lijkt in zijn video zowel een oppergod die een wereld doet ontstaan (zoals Prometheus de mens kneedde uit klei), als een slaaf of gevangene die niets anders kan dan uitentreuren hetzelfde zinloze werk verrichten (meer een Sisyphus).

De bezeten makende mens die we aan het werk zien, weet van geen ophouden: alles draait om het bezig zijn, om het steeds opnieuw creëren van eenzelfde oervorm. Of misschien probeert hij wel iedere keer iets nieuws te maken, maar komt hij steeds maar weer uit bij hetzelfde, bij zichzelf.

Toch is niet elk 'zelf' een zelfportret, en sowieso zit er iets verrader-

lijks in dat woord. 'Zelfportret' kan klinken alsof de kunstenaar bij het maken ervan op zoek is naar zichzelf, naar een of andere kern of essentie. Maar soms is het doel juist de vervreemding op te zoeken.

Om jezelf te zien als een ander, iemand die met verbazing naar zichzelf kan kijken, niet alleen naar de buitenkant, zoals Narcissus dat deed, maar ook naar de binnenkant, hoe we waarnemen, denken, associëren, verbeelden. Dan heeft het maken van een kunstwerk van jezelf niet dat zelf als doel, maar is het evengoed een middel om iets anders te onderzoeken.

In zijn vroege werk maakte Levi van Veluw veel opvallende zelfportretten (2006-2010), foto's waarop hij zichzelf bijvoorbeeld volledig had bedekt met mosjes, miniatuurbomen, kiezels of kalk. Zo werd hij een levend landschap, een sprookjesachtige hybride tussen land en mens. Het waren beelden waarin hij zelf haast verdween, maar die tege-

lijktijd onmogelijk waren zonder hem. Na een lange periode van abstracter werk (foto's, installaties, sculpturen, houtskooltekeningen) is het nu voor het eerst dat de gedaante van Van Veluw weer in zijn werk opduikt.

Van Veluws nieuwe installatie herinnert wel een beetje aan een *Alice in Wonderland*-illustratie van Anthony Browne, van het moment waarop Alice in het konijnenhol valt. Door een diepe schacht vol planken met boeken en rariteiten valt ze schijnbaar eindeloos lang het Wonderland in, een wereld van verbeelding en droomlogica tegemoet. Linksonder is een wit sleutelgat te zien. Misschien is Van Veluw daar wel doorheen gestapt, zijn eigen droomwereld in. Naar een rariteitenkabinet waarin ook het zelf een curiosum is.

Als je de vorm ziet van het voetpad dat naar het binnenste van Van Veluws kunstinstallatie leidt, kan het eigenlijk niet anders zijn gegaan.

Foto Michèle Margot

Levi van Veluw (37)

Wat Installatie *In the Depths of Memory* (2023).

Waar Op de gelijknamige expositie in galerie Ron Mandos, Amsterdam.

Wanneer T/m 23/4.

Ook te zien Enkele eerdere werken en een nieuwe serie houten sculpturen over het ontstaan van herinneringen.

Wetenswaardig In 2015 won Levi van Veluw de Volkskrant Beeldende Kunst Publieksprijs.

Mirror image or self-portrait

In the Depths of Memory by Levi van Veluw captures the artist's creative drive, and his Sisyphian labour.

By Janna Reinsma

LEVI VAN VELUW IN THE DEPTHS OF MEMORY

The installation *In the Depths of Memory*, as seen through a keyhole.

Photo Michèle Margot

In a seemingly endless tunnel shaft, they are standing all around you, the clay-sculpted heads of artist Levi van Veluw, shaped in his image.

If they were able to see, they would stare at you. Only: they don't have eyes. The installation, now on view at gallery Ron Mandos in Amsterdam, is somewhat reminiscent of a dreamlike, grim depot filled with moulds or clones.

A video accompanying the installation presents some sort of origin myth on how the heads were created.

With a loud bang, a lump of clay falls from the sky, *wham*, onto a wooden work surface. To the rhythm of his own quickened heartbeat, Levi van Veluw, or a protagonist played by him, begins to model the clay. Restlessly, feverishly, faster and faster he works on it, until finally he has created his likeness.

He places it next to other identical copies in the cupboard, when his eye catches a still-empty shelf. Then another bang resounds: a new piece of clay pops down, the creator is startled, and everything starts all over again. No respite, no gratification, but onward, onward, onward.

Together, the installation and the video create a beautiful depiction of creative passion. In his video, Van Veluw seems to be both a supreme god who brings a world into being (like Prometheus who sculpted man out of clay), and a slave or prisoner who can do nothing but perform the same pointless work endlessly (more like Sisyphus).

The obsessively creative man we observe is unrelenting: it all revolves around doing, creating the same archetype over and over again. Or maybe he tries, time and again, to create something new, yet always ends up with the same thing: with himself.

However, not every 'self' is a self-portrait, and anyway there is something insidious to that word. 'Self-portrait' may sound as if the artist, in making it, is searching for himself, for some core or essence. But sometimes the aim is precisely to seek out estrangement.

To see yourself as another, someone who can look at themselves with wonder, not just at the outward appearance, as Narcissus did, but also at the inside, how we perceive, think, associate, imagine. In that case, making an artwork of oneself does not have this self as its goal, but is just as much a means to explore something else.

In his early work, for example, Levi van Veluw made many striking self-portraits (2006-2010), photographs in which he had completely covered himself with mosses, miniature trees, pebbles or chalk. As such, he became a living landscape, a fairy-tale-like hybrid, half land and half man. These were images into which he himself almost disappeared, but which

simultaneously could not possibly exist without him. After a long period with more abstract work (photographs, installations, sculptures, charcoal drawings), this is the first time van Veluw's guise has reappeared in his work.

Van Veluw's new installation does seem somewhat reminiscent of an Alice in Wonderland illustration by Anthony Browne, the scene where Alice falls down the rabbit hole. Down a deep shaft full of shelves filled with books and curiosities, she falls seemingly endlessly into Wonderland, into a world of imagination and dreamlike logic.

In the lower left corner, there is a white keyhole. Perhaps this is where van Veluw stepped through, into his own dream world. Into a cabinet of curiosities in which even one's self is a curiosity.

Considering the shape of the footpath that leads to the interior of van Veluw's art installation, it couldn't really have gone any other way.

Levi van Veluw (37)

What Installation *In the Depths of Memory* (2023).

Where At the eponymous exhibition at Ron Mandos gallery, Amsterdam.

When Until 23/4.

Also on show Some previous works and a new series of wooden sculptures on the creation of memories.

Worth knowing In 2015, Levi van Veluw won the Volkskrant Visual Arts Audience Award.

Kunstwerk v/d week

LEVI VAN VELUW IN THE DEPTHS OF MEMORY

Alice in Wonderland door Anthony Browne.

Evenbeeld of zelfportret

In the Depths of Memory van Levi van Veluw verbeeldt de scheppingsdrift van de kunstenaar, en zijn sisyfusarbeid.

Door **Janna Reinsma**

De installatie *In the Depths of Memory*, te zien vanaf een sleutelgat.
Foto Michèle Margot

In een opgeschrikt oneindige tunnelschicht staan ze overal om je heen, de gekleide koppen van kunstenaar Levi van Veluw, gevormd naar zijn evenbeeld. Als ze zouden kunnen kijken, zouden ze je aanstaren. Alleen: ogen hebben ze niet. De installatie, nu te zien in galerie Ron Mandos in Amsterdam, heeft iets weg van een droomachtig, doodsdépot vol malen of kronen.

Een bij de installatie behorende video is een soort oorsprongsmythe van hoe de koppen zijn ontstaan. Met een harde klap valt een kromp kiel uit de lucht, bam, op een houten werkvlak. Op het ritme van zijn versnelde hartanklop begint Levi van Veluw, of een door hem gespeelde hooftpersoon, de kiel te bootsen. Rusteloos, koortsachtig, steeds sneller werkt hij eraan, totdat hij uiteindelijk zijn evenbeeld heeft gecreëerd.

Hij zet het naast andere identieke exemplaren in de kast, als zijn oog

valt op een nog lege plank. Dan klinkt een klap: een nieuw stuk kiel knalt naar de maker schrik, alles begint van voren af aan. Geen rust, geen voldoening, maar voort, voort, voort.

De installatie en de video vormen samen een prachtige verbeelding van scheppingsdrift. Van Veluw lijkt in zijn video zowel een oppergod die een wereld doet ontstaan (zoals Prometheus de mens kneedde uit klei), als een slaaf of gevangene die niets anders kan dan uitentrenten hetzelfde zinloze werk verrichten (maar een Sisyphus).

De bezeten makende mens die we aan het werk zien, weet van geen ophouden: alles draait om het bezig zijn, om het steeds opnieuw creëren van eenzelfde oervorm. Of misschien probeert hij wel iedere keer iets nieuws te maken, maar komt hij steeds maar weer uit bij hetzelfde, bij zichzelf.

Toch is niet elk 'zelf' een zelfportret, en sowieso zit er iets verrader-

lijks in dat woord. 'Zelfportret' kan klinken alsof de kunstenaar bij het maken ervan op zoek is naar zichzelf, naar een of andere kern of essentie. Maar soms is het doel juist de vervreemding op te zoeken.

Om jezelf te zien als een ander, iemand die met verbazing naar zichzelf kan kijken, niet alleen naar de buitenkant, zoals Narcissus dat deed, maar ook naar de binnenkant, hoe we waarmaken, denken, associëren, verbeelden. Dan heeft het maken van een kunstwerk van jezelf niet dat zelf als doel, maar is het evengoed een middel om iets anders te onderzoeken.

In zijn vroege werk maakte Levi van Veluw veel opvallende zelfportretten (2006-2010), foto's waarop hij zichzelf bijvoorbeeld volledig had bedekt met mosjes, minikaburbomen, kiezels of kalk. Zo werd hij een levend landschap, een sprookjesachtige hybride tussen land en mens. Het waren beelden waarin hij zelf haast verdween, maar die tege-

lijkertijd onmogelijk waren zonder hem. Na een lange periode van abstracter werk (foto's, installaties, sculpturen, houtskooltekeningen) is het nu voor het eerst dat de gedaante van Van Veluw weer in zijn werk opdrukt.

Van Veluws nieuwe installatie herinnert wel een beetje aan een *Alice in Wonderland*-illustratie van Anthony Browne, van het moment waarop Alice in het konijnenhol valt. Door een diepe schacht vol planken met boeken en rartelkasten valt ze schijnbaar oneindig lang het Wonderland in, een wereld van verbeelding en droomlogica toegemoet. Linksomder is een wit sleutelgat te zien. Misschien is Van Veluw daar wel doorheen gestapt, zijn eigen droomwereld in. Naar een rartelkasten kabinet waarin ook het zelf een curiosum is.

Als je de vorm ziet van het voetpad dat naar het binnenste van Van Veluws kunstinstallatie leidt, kan het eigenlijk niet anders zijn gegaan.

Foto Michèle Margot

Levi van Veluw (37)

Wat Installatie *In the Depths of Memory* (2023).

Waar Op de gelijknamige expositie in galerie Ron Mandos, Amsterdam.

Wanneer 7/m 23,4.

Oké te zien Enkele eerdere werken en een nieuwe serie houten sculpturen over het ontstaan van herinneringen.

Wetenswaardig In 2015 won Levi van Veluw de Volkskrant Beeldende Kunst Publieksprijs.